

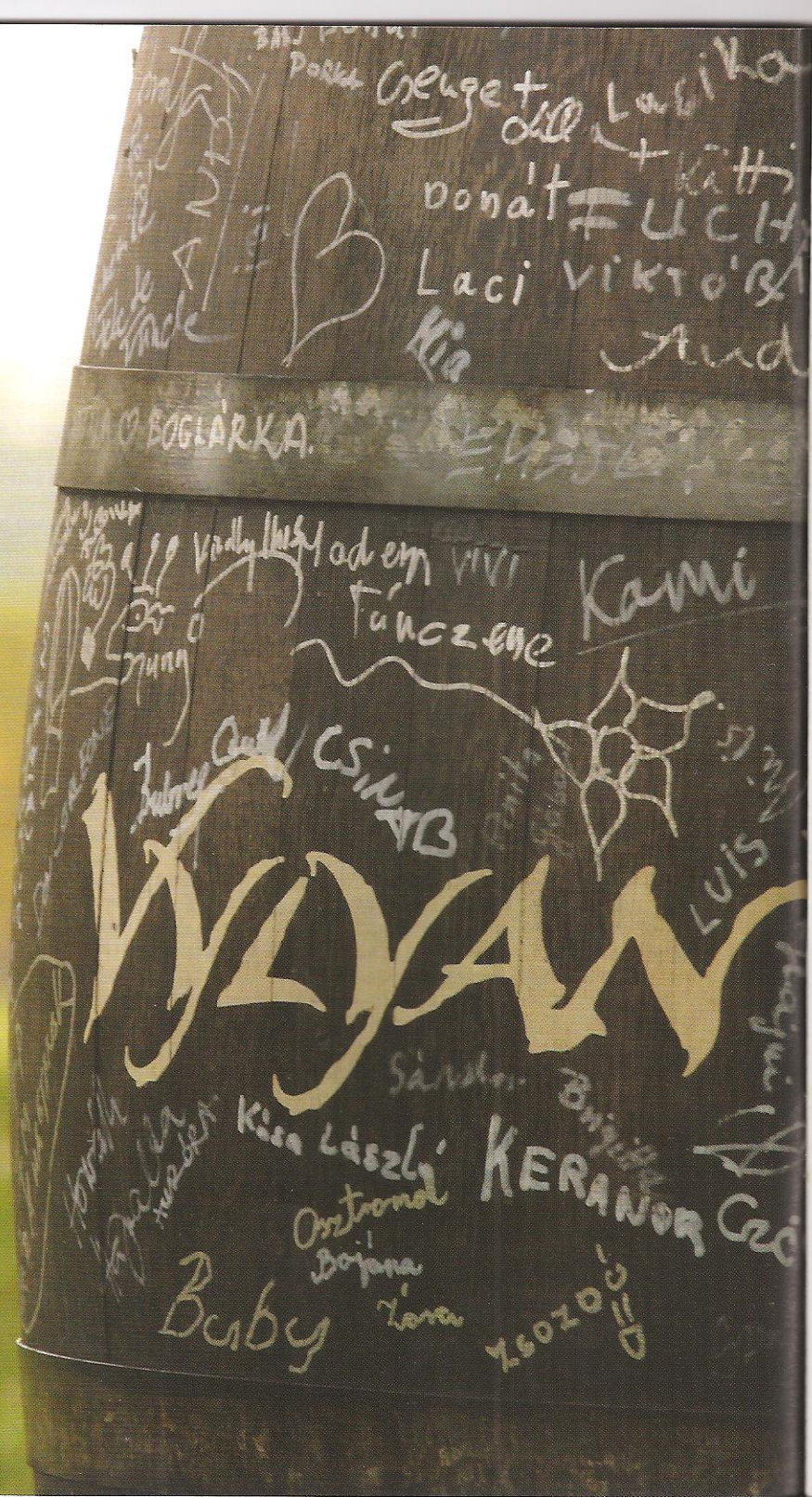
A Fekete- hegyről jelentjük

Radics M. Péter

írása

Fotó: Wéber Tamás

A kisharsányi Vylyan lett idén az Év pincészete, a kitüntetéssel a cégnek azt a kollektív teljesítményét ismerték el, amelyet az országban és külföldön a magyar bor, a borkultúra és a kulturált borfogyasztás széles körű népszerűsítése érdekében kifejtett. Ennek hála, nagyon erős médiaszél kíséri most a pincészetet, amiért nekünk minél eredetibb kérdéseket kellett feltennünk Debreczeni Mónika birtokigazgatónak és Ipacs Szabó István főborásznak. Döntsék el, sikerült-e.

Az Év Pincészete díjat a Hegyközségek Nemzeti Tanácsa, a Magyar Bor Akadémia és a Magyar Szőlő- és Bortermelők Szövetsége alapította 2002-ben, hogy elismerjék vele a magyar borászatban irány- és mértékadó pincészetek munkáját. „Ez egy jó visszacsatolás, mindenki örül neki. Állni is kell a sarat, a média nyomását. Többnyire nem lehet nemet mondani, meg kell próbálni úgy nyilatkozni, hogy abban ne legyen hiba. Ez a kiemelt figyelem persze majd elmúlhat, amíg tart, addig igyekszünk eljuttatni a fogyasztók, a borkedvelők fülébe, hogy min is dolgozunk” – mondta nekünk a díjról Debreczeni Mónika. Amikor mi faggattuk, már két hete próbált időpontot keríteni Ipacs Szabó István főborásszal, hogy kóstoljanak. Legutolsó információink szerint az interjú után ez összejött, sőt, néhány nappal később az új rozé – már új címkével – indult is a boltokba.

Tudjuk: évjáratról évjáratra mások a lehetőségek. De azt mondják, a Vylyan még hosszú fejlődés előtt áll: „Ez persze nem bővülést jelent, nem extenzív, hanem intenzív fejlődést. Azok a korszerű ültetvények, amiket 2000–2004 között telepítettünk, nagyon fiatal ültetvények, el lehet képzelni milyen lehetőség van a kezünkben, mikorra az ültetvény idősebb lesz, és egyre komolyabb borokat lehet megalkotni”.

Októberben öt brit Master of Wine szakember járt Villányban, és lapunknak a Vylyan remek pinot noirja és cabernet franc-ja mellett külön dicsérték a Vylyan családi jellegét, hogy a dolgozók a szőlőmunkásokig bezárólag egyfajta nagy családot alkotnak, hogy megízlelik a munka gyümölcsét, és ezért mindenki lelkiismeretesen dolgozik az újabb és újabb borok sikeréért. Az export lehetőségeivel kapcsolatban azonban nagyon óvatosak voltak, állították: kevés kivétellel magyar borok nincsenek ott a világpiaccon. Egyetért velük Debreczeni Mónika is, aki szerint az exportra termelés „vágyálom”. „De ha beteljesül, rájön az ember; hogy igazából nem is ezt a vágyálmot akarta. Persze ettől még remek dolog több lábón állni, jó ha Magyarországot sikerül felhelyezni a világ bortérképére, és valami elkezdődik e téren. Elképzelhető, hogy egyszer Magyarország kerül majd a világon reflektorfénybe, de meg kell becsülni a magyar piacot, mert az nagyon jó piac” – mondta.

A Financial Times tudósítója ősszel szintén járt Villányban, ő többek közt a Vylyant kiemelve állapította meg, a dél-dunántúli borvidék jó eséllyel válik elsőszámúvá az országban. A birtokigazgató ezzel részben ért egyet: „Közelítsünk optimistán: ha visszanezünk az elmúlt tíz évre, óriási a fejlődés. Vannak ötleteink, mi is szeretnénk meglepkonyhát kialakítani, ehhez meg is vannak a tervek, a

költségvetés, és ahogy lehetséges, azonnal megvalósítjuk. Ebben van fantázia, hiszen minél többet értékesít valaki helyben, annál intenzívebben nő az ismertség, a személyes kapcsolat értéke óriási, és az árrés is helyben marad”. Ugyanakkor felhívja a figyelmet kisebb dolgokra, amik adnák magukat, mégis nagy hozadékuk lenne, mint például egy Villány körüli kerékpárút, amire tervek is vannak.

„meg kell becsülni
a magyar piacot,
mert az nagyon jó piac”

Egy másik Villánnal kapcsolatos kérdésről, hogy a borvidék egésze merre halad, azt mondja nehéz ezt belülről megítélni. „Azt tudom, hogy divat mostanában Villányt bántatni, előfordul, hogy egy innen érkező bor értékelése egy blogon 2 pont, míg ha ugyanaz a tétel valami lehetetlen borvidékről származna, talán 4 pontot is érne. A villányi borkészítők egyedi erőfeszítéseinek is valahol egy az eredője, a cél, hogy egyre jobb borok legyenek, hogy felismerhetőek legyünk különböző piacokon”. De biztosít, hogy az út elején tartunk, tartanak: „Valami most kezdődik, egyelőre itt tartunk tudatilag”.